

Poveste Sentimentala de Nichita Stanescu

Incadrarea in epoca literara.

-Curente si orientari literare. Receptari critice.-

Renasterea literaturii anilor '60. "reinventarea ei" a inseninat crearea unui simbolism poetic relevant pentru aceasta reinstituire. Este un simbolism al creatiei, al intemeierii unei lumi a conceptelor.

Poemul face parte din volumul O viziune a sentimentelor si poate fi inteles ca o continuare a "Cantecului" iubirii.

Primele volume de poezii {Sensul iubirii si O viziune a sentimentelor} prezinta o lume in care elementele sunt solidare; un spatiu armonios care nu tolereaza inca ruptura.

Timpul este unul mirific, al adolescentei, al descoperirii, dar nu prin cunoastere ei prin mirare. Incertitudinea nu s-a nascut inca, si de aceea timpul original al poeziei lui Nichita este unul al convergentelor, al certitudinilor. El ia act de cele din jurul sau, se vede pe sine, deja nascut, aflat in armonie cu universul caruia ii transmite starea sa de suflet - iubirea.

-Tema si semnificatia titlului. Influenta.-

Titlul poemului induce in eroare cititorul neavizat. Nu este expresia unei povesti de iubire, in sensul pe care il are in mod curent sintagma. Este povestea iubirii de poezie, de cuvinte, care nasc, la randul lor, iubirea.

Aceasta este cea care acopera spatiile dintre cuvinte in aceasta prima etapa a creatiei lui Nichita. Ea, iubirea fata de cuvint, are rolul unificarii partilor lumii.
Elemente de structura si compozitie.

Cei doi indragostiti sunt asemenea unor toarte de amfora, unite si despartite in acelasi timp prin circumferinta vasului.

Intre "eu" si "tu", cele "doua culori ce nu s-au vazut niciodata", timpul a fost suspendat. Asistam la transpunerea notiunii temporale in una spatiala, specifica poeziei lui Nichita Stanescu.

Iubirea sustrage pe om timpului pentru ca el nu-si mai apartine siesi: "Eu stateam la o margine- a orei, / tu - la cealalta".

Comunicarea se realizeaza prin cuvint: "Numai cuvintele zburau intre noi, / inainte si inapoi". Acestea capata corporalitate, energie proprie devenind elementul ordonator al acestei lumi. Poetul confera cuvintelor virtuti demiurgice, miscarea lor circulara (este sugerata imaginea sferei ca simbol al perfectiunii) repetandu-se asemenea vartejului primordial care a nascut lumea: "Vartejul lor putea fi aproape zarit". .

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Se sugereaza, ca si in poezia eminesciana, ca iubirea insasi dispune de astfel de atribute; ea poate fi punctul care sa antreneze energiile creatoare.

Cuvintele - "Jumatate-timp, jumătate-lucruri" - cum va spune Nichita mai tarziu, in jocul lor ametitor fascineaza: "imi lasam un genunchi,/ iar cotul mi-l infigeam in pamant,/ numai ca sa privesc iarba-nclinata / de caderea vreunui cuvânt, / ca pe sub laba unui leu alergand." Comparatia urmei cuvântului cu cea lasata de un leu in alergare subliniaza forta si maiestatea cuvintelor. "Oricat ar parea de ciudat, verbul nu are memorie. E greu sa ai memorie atunci cand tu insuti esti in plina actiune." - spune poetul

Poemul are o constructie sferica, incheindu-se cu sintagma "de la-nceput care face posibila reluarea ideii poetice din punctul initial al instructiei lui, lucru permis si de ambiguitatea sintagmei din primul vers - "pe urma" -, care, desi este un circumstantial de timp, nu aduce o precizare clara a momentului.

Miscarea perpetua este subliniata de folosirea la imperfect a aproape tuturor formelor verbelor si a unui gerunziu (vedeam, stateam, zburau, lasam, inftgeam, alergand).

Spatiul poemului este o permanenta pendulare timp-spatiu, cuvintele zboara inainte si inapoi, se rotesc inainte si inapoi - construiesc.

Spatiul este populat de cuvinte: substantive, adjective, pronume, dar mai ales verbe care se lovesc, se dezintegreaza, se intrupeaza, se unesc in niste configuratii ciudate, dupa niste legi cunoscute numai de ele. Versul alb al poeziei permite aceasta fuziune intre emotie si cerebralitate.

Poetul incearca sa surprinda acel spatiu al umbrei cuvintelor, in care sensul nu mai apartine ideii sugerate sau obiectului-referent, ci cuvintelor insesi, devenite semne-obiecte, capabile de miscare si de liniste, de viata, de iubire si de moarte.

Iubirea lui Nichita pentru cuvinte are un magnetism nevazut care aduna imaginile, ideile, silabele, literele, cifrele si pe care nu le lasa sa se desprinda decat atunci cand pot lua forma poeziei.

"Poezia este o tensiune semantica spre un cuvânt care nu exista, pe care nu l-a gasit. Poetul creeaza semantica unui cuvânt care nu exista" -spune Nichita, definindu-si astfel conceptia poetica.